

Kot vse zgodbe

Kot vse zgodbe, se je tudi ta začela z žensko. No, pravzaprav s psom, ki mi ga je dal prijatelj. Lahko torej rečem, da se je začela s prijateljem, ki je zaradi svojih obveznosti odgovornost za psa naprtil meni. In nikoli ne bom obžaloval trenutka, ko sem iz ustnic iztisnil: »Prav.«

Po mesecu življenja skupaj z novim prijateljem se je le zgodil začetek zgodbe. Bubble, kot sem ga krstil, ker je oboževal milne mehurčke, se je zagnal vanjo. Potreboval sem skoraj tri minute, da sem ga spravil stran od njene noge, ki jo je začel naskakovati. Kdo bi mu zameril? Če bi strnil vse pesmi, ki sem jih slišal o lepoti ženske, v v eno, bi lahko opisovala njo. »Te lahko povabim na pijačo?«

Zaljublil sem se vanjo, kot da bi tonil v spanec. Počasi, potem pa iznenada. Nič se mi ni zdelo bolj prav. Bil sem z njo in njen pogled me je naredil nemočnega in nepremagljivega obenem. Njen dotik mi je pognal kri po žilah in po nasmehu sem vedel, da je to tisto, o čemer vsi govorijo. Nisem potreboval sonca in dan je lahko šel po gobe, pa je bil še vedno popoln, samo če se je na koncu nasmehnila. »V življenju sem spoznal na stotine ljudi in nihče se me ni dotaknil. Zdaj sem spoznal tebe in moje življenje se je spremenilo za vedno.«

Skočiti v ljubezen je bilo zame isto, kot da bi skočil s klifa. Nisem hotel gledati dol. Ni me zanimalo, če bo na koncu bolelo kot hudič, vse, za kar mi je bilo mar, je bila tista kratka perioda časa, ko sem lahko letel. Na žalost je bil čas padanja kratek, udarec pa resnično boleč. »Oprosti, ker ti nisem povedala.«

Prišel je ponjo. Zaročenec. Zaročenec! Samo to majhno dejstvo mi je pozabila omeniti. Bilo je že kar dolgo, odkar sta se zaročila. Družinska zveza, načrtovana že pred njenim rojstvom. To je bila največja neumnost, kar sem jih kdaj slišal. Poznal sem toliko argumentov, ona pa je imela samo enega. Njen oče je imel raka in novica, da ne bo nič s poroko in poslom, bi ga pogubila. »Moram. Družina.«

Nikoli si nisem mislil, da se je za ljubezen vredno boriti. Ta sorodna duša je pač odšla, prišla bo nova in mogoče bo vse samo še boljše. Ampak en njen pogled in bil sem pripravljen na vojno, čeprav je bila obsojena na propad. »Moja boš.«

Poskusil sem z rožami in drugimi triki, celo podoknico sem zapel, čeprav sem bil popolnoma brez posluha. Na koncu sem bil pripravljen celo podariti vse prihranke za zdravljenje njenega očeta, pa me je ustavila in kmalu sem stal na letališču, zelo romantična je

bila tudi lokacija – stranišče. Držal sem jo v objemu, ji v uho šepetal najine majhne skrivnosti ter poskusil kot pravi moški zadržati solze. Nisva si obljubljala, da se bova videla, slišala ali si vsaj pisala, oba sva vedela, da ne smeva pričakovati nič. Iz majhne škatlice sem vzel preprosto verižico, potem pa je le prišel tisti čas za besedico adijo. V mojih mislih je bila bolj optimistična. »Zdaj nosiš mojo verižico, nekoč boš moj prstan.«

Gledal sem, kako se je letalo odlepilo s pristajalne steze. Gledal sem oditi ljubezen svojega življenja. Življenje in jaz sva počasi razpadala na kose, medtem ko sem stal na mestu in gledal v nebo. Nisem se mogel sprijazniti, da nama ni bilo usojeno, čeprav nikoli nisem verjel v te stvari. Niti koraka več nisem hotel narediti, s tem bi samo povečal razdaljo med nama. »Nisem brez nje.«

Minili so meseci, leta in moje življenje je steklo naprej. Spoznaval sem druge ljudi, kraje in živel kot vsak povprečen človek. Nekaj je manjkalo, a vsakič, ko sem pomislil na to malo dejstvo, sem se spomnil, da imam Bubblesa. Ta presneti pes me je gnal med ljudi. »Če že moram.«

Včasih romantične zgodbe potrebujejo nekaj pomoči in dobil sem jo. Od svojega ljubljénčka. Potreboval sem več trenutkov in ukazov, da sem ga spravil z noge ženske, ki jo je izbral za svojo tarčo. In ko sem se hotel opravičiti, sem šele zagledal njen obraz. Kaj sem že rekel? Aja.. »Pijača?« Kot da bi se vse zgodilo še enkrat. V trenutku so iz nekega kota mojega romantičnega dela srca butnili vsi občutki in ponovno sem se počutil kot zaljubljen najstnik, izgledal pa sem zagotovo kot otrok, ki odpre darilo in ugotovi, da je dobil nekaj, kar si je želel že dolgo. Ni mi bilo mar, spet sem bil z njo in nič drugega ni bilo pomembno. Razen njenega priimka, ki pa je bil isti kot takrat, ko sem jo spoznal. Bila je ločena. »Spet si na glavo obrnila moje življenje.«

Čeprav z nekaj strahu sem si spet dovolil skočiti. Letel sem, z njo v objemu in padci niso bili na vidiku. Med nama ni bilo več skrivnosti, nič nepovedanega. Tako sem vsaj mislil, dokler mi ni jokajoč povedala še zadnje stvari, ki jo je povezovala s preteklostjo, vendar te ni mogla pustiti za sabo. Bila je noseča. »Vem, da bi ti morala povedati, ampak nisem mogla.«

Otrok ni bil moj, ampak ni mi bilo mar. Zaradi takšne malenkosti ... No dobro, ni bila malenkost, ampak vseeno. Zaradi takšne stvari je nisem bil spet pripravljen izgubiti. Svoje odločitve niti danes ne obžalujem. »Družina bomo.«

Dvomil sem, da ima življenje za naju še kakšno preizkušnjo. Dovolj polen nama je že vrglo pod kolena. Zdi se mi, da sva ena tistih, ki lahko rečeta, da imata pravo ljubezen, ki

prestane vse. V meni je od dneva, ko sem se zavedal, da jo bom izgubil, divjala vojna in zdaj sem jo lahko končno končal. Z vso resnico sem lahko rekel: »Moja si.«

Imel sem svojo ljubezen, otroka, ki sem ga brez oklevanja štel za svojega, psa in hišo. Vse sem hotel okronati še s poroko. Tako kot nisem verjel v usodo, nisem verjel v božjo zavezo, najina je bila dovolj močna tudi brez potrdila, ampak ker sem si to nekoč obljubil ... Odgovor na moje vprašanje je bil jasen. »Ja.«

Zdaj sva stara kot zemlja, še vedno skupaj in vsak dan se znova zaljubim vanjo. Zame je še vedno popolna. Nikoli nisem bil povprečen, ne, če sem bil z njo. Ona in njena ljubezen sta tisto, kar me dela posebnega. Skupaj sva celota. Nič ne traja večno, ampak nekaj posebnega lahko traja celo življenje. »Ljubim te.«

Unitato_